

Cimbora

ÓG ERMEKÉK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1924
március
23

Ósvárt
1923

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Tibianus Piro's Home

Csendes áhitat.

JÁROK-KELEK . . .

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Járok-kelek a kertemben,
Kertész-olló a kezemben.
Redves fáim nézegetem,
Ahol szükség, nyesegetem.

Nézegetem szeretettel,
Nyesegetem ügyelettél,
Vigyázok ám, hogy ne fájjon,
A nyesés javára váljon.

Meg-megesik munka közben,
Kezemből a vér kicsöppen,
Nem törődöm a vércseppel,
Tovább nyesek szereteftel.

Itt is egy seb, ott is egy seb,
Így még a munka édesebb.
Kinek gyermekei vannak,
Az ilyen seb nem fáj annak.

Mig nagy fluk s lányok lettek,
Kik szivemből rügyedeztek,
Hej, mit kellett nyesegetnem,
Gyenge fácskát dédelgetnem.

Nyesegettem, dédelgettem,
Sebet kaptam, elfeledtem,
Sbúszkengondolok most rája:
Nem nyesegettem hiába!

Nagyapó és Nagybácsi.

— Irta: DÓCZYRNÉ BERDE AMÁL. —

I.

Nagyapó és Nagybácsi két kedves öreg volt a családuknban, reszkető tagokkal, meglőtytyent bőrrel, zörgő csontvázzal. Csakhogy nem emberek voltak ám, hanem két igen régi esernyő, amolyan családi ereklyék, melyekre mi fiatalok nevetve néztünk. Anyánk azonban áhítatosan regélt róluk.

Dédapátok Bécsben végezte a doktoriát s tőle maradtak. Amikor ő a föld alá került, ezek a vén szekrényben huzták meg magukat. Bizony, a lélektelen tárgyak tüélnék bennünket s bármilyen kopott legyenek is, tisztelnünk kell őket hajdani gazdájukért.

Némelyikünket meghatott a két öregsorsa, de már a mellékági leszámazottak józanabb szemmel vizsgálták őket Pajkos kedvükben Nagyapónak és Nagybácsinak nevezték el. A név egészen jól illett rájuk. A nyelvük hatalmas barna kampóba görbült, drótjaik végén bunkók ültek s ezeket egy lazán járó rézkupak fogta le, mely alatt egy-egy szárnyuk elszabadult. Igazi mivoltukban csak akkor bontakoztak ki, ha valamelyik bátrabb gyermek fel merte nyitni őket. Egyiknek foltos sárga huzata volt, szélén piros csikkal, a másik zöld volt, olyan színű, amilyen színt az evtizedek kevernek ki a feketéből. Az iljuság jókat nevetett ilyenkor a látványon, de anyánk szigorúan rendreutasított.

— Hallgassatok, még ti is hasznát vehettek valaha Nagyapónak és Nagybácsinak.

Nem igen hisszük, felelték a pajkos leányok. Isten ments tőle! Inkább a halál!

Házunk ugyanis állandóan tele volt fiatal-sággal, mert a család vidéken élő tagjai nálunk iskoláztatták gyermekeiket. Egy esztendőben többek közt egy finnyás kis lány került hozzánk a familiából, René. Édesanyja »Hattyu Gyerme-kem«-nek nevezte szép fehér bőréért, pedig ami a fecsegést illeti, Hattyu tultett a verében, öltözött, mint egy páva, holott természetben csak az ökörszemig vitte fel. Egy alkalommal ő is megpillantotta ez emléktárgyakat, de az öregek multja annyira nem indította meg a szívet, hogy arra ösztökélt bennünket, dobjuk ki őket a szemét dombra. A szentségtörő ajánlatért persze szidást

kaptam és a leckéztetést így végezte anyánk: — Már csak azért is megtartom őket, hogy egyszer szorulj még te is rájuk.

René nem ijedt meg ettől. Hol maradtak el ezek az ő eleganciája mögött! Hiába volt kicsi termetű, jól öltözködött, feltűnést tudott kelteni a VIII. gimnázisták között, mert ez volt a jelszava: »Ha rövid a kardod, told meg egy lépéssel, azaz: ha kicsi vagy, bujj szép ruhákba s mindjárt nagyobb leszel pár centivel.« Így a Hattyunak határozott sikerei voltak, negyedik polgárista korában. A privátlanítója és a cimbalomtanárja két jeles diák, még azt is megméréselték tenni érte, hogy az utcán hazakisérték, pedig ez abban az időben is súlyosan beletűközött az iskolai rendszabályokba. Ha történetesen a Hattyut is rendreutasították érte, kivágta magát: — Tavasszal még a bárányok is ugrádoznak, hát még a szívek, a 14, 18 éves keblekben!

Aztán ugysis oly rövid a május hónap! Juniusban már vizsgák jönnek, s aztán mindennek vége. Kiki hazavándorol és a kedves diákkori emlékek lezárulnak. Azaz ne felejtjük el, hogy van még egy nap juniusban is aranybetűkkel jelezve a polgáristák kalendáriumában, az évszázó ünnepély napja. Hattyu naplójában ez így volt előre jelezve: »Eltelik ez a két-három hét és felsűt a szabadság napja. Ki kéri majd számon akkor, hogy: »Miféle kocifer ugrált maga mellett a járdán?« René mint szabad madár fog végig repülni az utcán, rozsaszín selyem plissé ruhában. Jobbján hű barátinője, Vilmici. balján a cimbalomtanár vagy a privátlanító ur! Oh ha ebben a boldog percekben szembejönne velünk Izzága, azaz Igazgató Néni, mindketten kipukkadanánk. Ő a fehetetlen bosszuságtól, én örömben.

A várvavárt nap megérkezett. Derűsen pirkadt a szabadság hajnala, kék homlokára hatalmas diadémot tűzött, a fénylő napot. De megérkezett a rózsaszínruha is. Ő, be kegyes is volt az ég, hogy saját magát is a René toalettiéhez hangolta! Gyönyörű nap, gyönyörű nap, zengtek egész délelőtti René és Vilmici, miközben kalapjukat, keztyűjüket és minden holmijukat előkészítették.

— Kissé igen is meleg van, jegyezte meg dél felé anyánk.

— Bizony, a legyek is nagyon alkalmatlanok, toldta hozzá a vén szakácsné.

— Szó sem lehet róla, bizakodtak a leányok, hogy még valami közbe jöhessen.

— Pedig már a tyukszemem is nyilallott, főzte tovább a jóslatot a vénasszony.

Na, már ennek fele sem volt tréfa, mert nálunk ez volt a legmegbízhatóbb barométer. Erre már a lányok is gondolkozóba estek. Mi is lenne, ha az ég alján mutatkozó pár vörhenyes gombolyagból zápor eredne!?

— Nem, az nem lehet, hiszen nincs egyikünknek sem esernyője!

— Hát, hová lettek? érdeklődtünk mindnyájan?

— Az enyém elveszett, mondá Vilmi.

— Én az enyémet be sem hoztam faluról, fennhéjázott René. Mi az a juniusi eső? Ha megázunk, megszáradunk, különben is utálok az esernyőt. Nem elégans.

Erre a kijelentésre az ég mintha behunyta volna fél szemét, annyira elsütött. Talán szégyelte, hogy az esőt ő küldi a földre? Vagy mi? Dehogyan szégyelte. Sőt nemsokára egy oly haragoszínű felhőgomolyt csavarintott a félcárára, hogy René jónak látta kijavítani, amit mondott, ilyenformán: — Na, még megjár, ha az az ernyő valami szép esernyőnapernyő! Az ég azonban nem békült meg e szavakra, hanem annyira kezdett morogni, hogy a lányok ijedtek néztek össze. Mi lesz, ha tényleg ebből eső lesz? Mi? Hát várunk egy kicsit, elvégre a záróünnepély három órakor kezdődik s most csak fél kettő. Addig öltözzünk nyugodtan. Neki kezdtek. A hajsütés azonban rosszul ment. A sültött fürtök nem akartak megállani, hanem negyedóra múlva mint vékony hurkák lógtak a lányok kikelt ábrázata körül.

— Rossz jel, mondták a szakértők, a légtele van vízgőzökkel.

— Ugy kell nektek, pörölt anyánk, mire való nektek a hajsütés? Jól tennék a tanítónők, ha lenyírnák a »bokkeneket.«

— Néni elfelejti, védte az ügyet René, hogy az Izgágának már nincsen hatalma feletünk. A bizonyítványok beirva...

— Jó, jó, hagyta rá anyám, csak ajánlom, hogy siessetek, nehogy a zápor itt szoritson, ezzel bevonult a szobájába délutáni álmát aludni.

Gondoljátok úgy-e, hogy mi ment végbe ezalatt az égboltozaton. Egy-két esőcsepp, mint bánatos hírnökei a zivatarnak, már le is koppant s amikor a leányok szintén pityeregni kezdtek, ő még jobban rágyújtott és hullt a zápor künn a nagy mindenségben és benn, a kis szobában. Amott mennydörgősen, hangosan, benn csak szipogások közt, mert az anyám délutáni álmát nem volt tanácsos megzavarni. A vágató felhők húzták magukkal az időt, repültek a negyedórák hihetetlen gyorsan, semmi tekintettel arra, hogy

két kis lánynak ma van a döntő napja és nincsen esernyője. Rémulten tekintettek ki az ablakon az utcára. Sehol egy kocsis és minden ember esernyővel siet a sétatér felé, ahol egy üvegfalu teremben mindjárt kezdődik a záróünnepély. Honnan a pokol fenekéből teremtsünk esernyőt, tündöttek a leányok. A szomszédságból? Hiszen, már minden épkézláb ember elment, ki a maga, ki a más esernyőjével a környékről, mert itt az idő, az utolsó percek. Tudja mindenki, hogy hullhat a villám és verhet a jég, a pontos Izgága órájára néz és a még pontosabb elnök ur beszédbe kezd. Az ajtók esetleg bezárulnak. Még az semmi, ha künnrekedünk a szünetig, de hát a bennrekedtek! Az V., VI., VII., VIII. g. o. sorfalat áll a terem fenekén, szemben a III. és IV. polg. leányosztályokkal. Órákon keresztül a jóbarátok és irigyek keresztútban állanak az »ideálokkal« s hangtalanul megegyeznek, hogy ki kit kísér haza, a szent szabadság ünnepén.

A gondolat, hogy ez az aranyállapot már el is kezdődhetett, kétségbeesésbe döntötte hölgyecskéinket. Hattyu lepedőt akart borítani magára, mint a falusi asszonyok és úgy vágni neki a rémes utnak, de rájött, hogy a lepedő hamar átázik. Akkor pokrócokra gondolt, de azok összepréseltek a rózsaszín selyem plisszéket! Aztán az ünnepi terem fala kétoldalt üvegből van. Onnan még észre is veszik ezt a kísértetjárást. De nem csüggedt és nem akart engedni. Ugy érezte, hogy kell lenni ebben a házban valami mentő eszköznek. Véite tehát magának azt a bátorságot, hogy bekopogtatott az anyám ajtaján.

— Mi az? riadt fel anyám. Hát ti még itt vagytok? Hát nem mentetek el? Hiszen az ünnepély már elkezdődhetett!

— Persze, hogy elkezdődött, zokogták a leányok s mi lemaradunk, mert nincsen esernyőnk. Az égre kérjük Néni, nem tud-e valami alkalmatosságot, ami alatt mi is elvonulhassunk?

— Nem bizony, volt a lesújtó válasz. Tudjátok, hogy az enyimmal a leányom ment el, mást nem tudok a háznál, ha csak... ha csak... nem a Nagyapó és Nagybácsi!

— Mit!? Nagyapó és Nagybácsi!? rémuldözött a két barát. Inkább a halál! Inkább törjék le kezünk, lábunk, hogysen azalatt elinduljunk!! Inkább lemondunk az ünnepélyről!! Felzaklatott lelkük előtt borzalmas nagyságban meredeztek a két öreg félszégei.

— Hát, akkor jó is lesz lemondani a menetelről, szólta anyám és hagyjatok engem békében.

Vak percek következtek. Tehát semmi. Tehát lemondani. Nem, az nem lehet. Csodának kell itt történni. Ha az ég átkaival öntöz, meg kell nyílnia a földnek és csodát tenni egy esernyővel. A föld azonban még siralmasabb helyzetben volt, mint hölgyeink és semmi kedve nem volt csodákat tenni. Nem volt hát semmi más lehetőség, mint a két öreg. De ezekre még csak gondolni

is háborzongató volt! És mégis, amikor a két kis leány végigfutott ismételtén a képzetek útjain, fel egészen a csodáig és mindenünnen hiába vár valamit, kezdett visszafelé ereszkedni a gondolatmeneten. Csoda? Az már nem jön. Kölcsön? Az egész utca üres. A néni ernyője? Elvitték. Ezekután, ezekután? . . . Valahol lenn, mélyen, mint a poklok tornácán, ágaskodik egy mentőgondolat . . . De nem. Nem lehet. Hát már odajutottunk volna, hogy Nagybácsiék szóba jöhetnek? Bizony azok jöttek. Mintha barátságosan integetnének a két fennhéjázó késői unoka felé. Istenem, mintha le is vettették volna összes félszégeiket! A két kis lány a nehéz percekben, mikor más minden elveszett, kezdte tisztább fejjel vizsgálni őket s elfogulatlanabb szemmel nézett szembe az egyetlen mentő eszközzel. Igen, igen, ezek most mint mentőeszközök, felhasználhatók. Derüs percekben kómikusak, de most biztos jó fedélzet a rózsaszín selyem ruhák fölé. Drága két öreg az, akik csak azért ültek egy évszázadot az ősi szekrényben, hogy a mai napot megmentésük számunkra! Nem is esernyők ezek, hanem az ősök védő szellemei, akik esernyő alakban sietnek unokáik megmentésére. Lelkesülten kopogtak ismét a belső szoba ajtaján.

— Ki az? szölt ki anyánk éles kanyon. E hang mint a józanság hűvös szele járta át a lányok szívét. Igaz, hiszen ki kell mondani először a nagy szót, meg kell alázkodni a mult, a néni, a család és még az esernyők előtt is. Még csak azután jöhet szabadulás! Fontolgatni azonban nem volt idő, válaszolni kellett nyomban s a lelkítusától préselt kanyon egyszerre nyöszörgött ki: A Nagyapót, a Nagybácsit!

— Mi az, nem értem, ki és mit akar? kérdezte anyám.

A lányok most már bátrabb hangon ismételték. Erre az anyám hangja vált nyöszörgővé. — Mi i-i-t? Mi i-i-t? Nagy-a-a-pó ót? Nagy-bá-á-csit? A két leány azonban nem látott és hallott többet a dolgok folyásából, csak azt érezte, hogy a sikos járda egyre fogy a talpuk alatt, a boldogság szigete egyre közeledik. (Vége köv.)

EGY FEHÉR LÉLEKHEZ.

— Irla: DSIDA JENŐ. —

Nézzél szemembe . . . így . . . sokáig . . .
Ne nyíljon ajkad semmi hangra;
Lelkem álmodik édes álom,
S félek, hogy a hang felzavarja.

Nézzél szemembe . . . így . . . sokáig . . .
Ez a pilantás, mire vágyom,
Ez lesz az élet szent csatáján
Győzelmet osztó szent talizmánom.

Mert sok sugár fog ránderülni,
De lelkeket, mely így betűt né,
Ilyen fehérét, ilyen tisztát
Nem fogok kapni soha löbbé!

Szatmár, 1923. szeptember.

A kiadóba císi postája.

A mai számban megkezdettük az előfizetőknek szóló postautalványok kikézbítését. Minden előfizetőknek, aki az előfizetési díjak beküldésével el van maradva, postautalványt küldünk ki, amelyen feltüntetjük, hogy az illető előfizetőnek mennyi 1924. márc. 31-ig az előfizetési hátraléka és milyen összeget kell e hátralékon felül beküldenie, hogy Cimbora előfizetési díja ez év június 30-ig ki legyen fizelve.

Pontosan és rendszeresen küldjük Nektek a lapot, miért is elvárjuk, hogy előfizetési felszólításunknak pontosan és azonnal eleget fogtok tenni. Aki megkapja a maga postautalványát, kérje meg jó szüleit, hogy a postautalványon feltüntetett összeget adják át Nektek. Ti a postautalvánnyal és a pénzzel elmentek a postára és feladjátok a pénzt. A postán nyugtát fogtok kapni, amelyet meg kell őriznetek, mert az a dolog rendje, hogy minden pénzfizetésünkről nyugtánk maradjon.

Ha valaki tartozik, annak azonnal fizetnie kell, mert csunya dolog az adósság és embertársunkat bajba és zavarba hozzuk, ha követelését idejére és pontosan ki nem fizetjük. Képzeljétek csak el: ha a Cimbora kiadóhivatalának nem külditek be hátralékos és esedékes előfizetési díjaitokat, mi sem tudunk a papírgyárnak fizetni, ahonnan a papírt vesszük, a festékgyárnak, ahonnan a festéket beszerezzük, a Cimbora íróinak, akik a meséket, verseket, regényeket ismeretterjesztő cikkeket közlik, a rajzolóknak, akik a rajzokat rajzolják, a kliségyárnak, amely a rajzokat cinkre fényképezi és a fénykép vonalain nyomán a cinklemezt vegyszerekkel kifaragja, a szedőknek, akik ólomba szedik a mesemondók írásait, a gépmesternek, aki a nyomtató gépeket kezeli, a munkásnőknek, akik a papírost a gépbe rakják, össze-tűrik, a borítékba hordják, dróttal összefűzik és végül a postának, amely a Cimbora-t hozzátok szállítja.

Látjátok: ennyi szorgos, munkás és dolgozó embertársatok várja a Ti előfizetési díjatokat, hogy megérdemelt és alapos munkájukért fizetést kaphassanak.

Minden Cimbora előfizetőnek, aki szereti a Cimbora-t és tudjuk, mindegyik szereti a Cimbora-t — tehát egy a kötelessége, azonnal megküldeni a postautalványon kimutatott hátralékos és esedékes előfizetési díjakat.

Igy legyen! Ismerünk benneteket: így is iesz!

LEGSZEBB LEGJOBB LEGOLCSÓBB	KLISÉKET
a kolozsvári <i>M i n e r v a</i> R.-T. cinkog. által műintézetek készíti.	
Megrendeléseket fel- vesz a központi iroda	CLUJ — KOLOZSVÁR Str. Regina Maria 1.

Emlékezzünk régiekről.

— Elek nagyapó krónikás könyvéből. —

A fehér ló regéje.

Világhódító Atilla halála után úgy négyszáz esztendő mulhatott el már, amikor Hunor testvéreinek, Magyarok maradékai fölkerelkedtek Szittyaországból, hogy megszerezzék Atilla földjét. Azt a földet, amelyről csodálatos szépeket mesélt nekik Csaba királyfi. Fekete a földje. Édes a vize. Zöld selyemnél zöldebb s puhább a füve. Végtelen nagy rónaságon két nagy folyam hőmpölyög: Duna és Tisza. S köröskörül a végtelen nagy rónaságot erdőborította hegyek szegik. Erre a földre vezette népét Álmos fia, Árpád, az elsők között is az első, a legbölcsebb, a legvittebb. Duna, Tisza mentén hangyabolyként bojtultak fel a népek: fussanak-e, vagy szembe szálljanak a honszerző néppel? Csupán a székelyek tudták, hogy mit kell cselekedniök. Négyszáz esztendeje várták a magyar testvéreket s most, hogy valósággal eljövénnek, fölkerelkedett a székelység eleje, mentek éjjel-nappal, hogy színről-szinre lássák a testvéreket, akik után annyit sóhajtoztak. Egymás keblére borul magyar és székely, sirnak örömben. És ülnek nagy áldomást. Fehér lovakat áldoznak a magyarok Istenének, aki megsegítette; aki ide vezérelte.

— Együtt élünk, együtt halunk! — kiáltott a magyar és székely, hogy ég, föld rengett belé.

— Induljunk! Előre! — tüzeskedtek a fiatalok.

— Megálljatok, várjatok! — csendesítették az öregek, a bölcsek. Előbb meg kell tudnunk, ki s miféle nép lakja ezt a földet. Adja-e kezükre Atilla örökét szép szerént, vagy nem. Ha lehet: ősi jusson, ha nem lehet: karddal foglaljuk el.

Fiatal volt Árpád, ám észben öreg: helyeselte az öregek tanácsát. Mindjárt szólt Kusidnak, Kund fiának, aki ugyanvalóst fiatal volt, de nagyeszű; akinek okos volt minden gondolatja s okos gondolatját kétszer is megrágtá, mielőtt kimondta.

— Eredj, Kusid és járd be Atilla földjét egymagad. Lássad, halljad, hogy miféle népek lakják. Ki most e földön az elsők eleje?

Elment Kusid s amerre járt, jól meg szemléle mindent. Erdőt, mezőt, pusztaságot, folyót, patakot. Csakugy dagadt a szive a nagy gyönyörűségtől s fel-felkiáltott: »ez a föld az, ez, amelyről Csaba regélt!« Egyszer aztán egy városba ért. Abban a városban lakott a morva fejedelem, akinek Szvatopluk volt a neve. Fölment egyenesen Szvatopluk palotájába: elémondta, hogy ki ő s mi ő, kinek az embere.

— S mit akartok itt? — kérdezte büszkén Szvatopluk.

— Nem vagyunk rossz szándékkal. Én mondom azt neked, Kund fia, Kusid. Megakarunk telepedni eme földön.

— Hát telepedjétek, van hely az orszá-

gomban, — biztatta Szvatopluk. — Jó dolgatok lesz, ha hűséggel szolgáltok engem.

Hiszen éppen eleget értett Kusid e beszédből. De nem járt el a szája s csak ennyit mondott Szvatopluknak:

— Megértettem mondásodat, visszamegyek s megmondom uramnak.

Visszafelé mentében nem állotta meg, hogy a kulacsát meg ne föltse a Duna vizéből; a tarisznyájába egy darab földet tett s egy marék füvet, hadd lássa Árpád s lássák a magyarok, hogy nem volt mese, amit Csaba mondott. Megérkezvén, Kusid először is a földet mutatta meg Árpádnak s a vezéreknek.

— Nézzétek ezt a földet: fekete és puha. Nincs ennek párja a világon.

Kézről-kézre adták a maroknyi földet s szemlélték sokáig nagy gyönyörűséggel. Akkor elévette a marék füvet.

— Nézzetek ide, milyen szép zöld. S most vegyétek a kezetekbe: ugy-e, puhább a selyemnél?

— Puhább a selyemnél, — mondták valamennyien.

— S most igyatok egy cseppet ebből a kulacsból. A Dunából merítettem tele.

Sorra járt a kulacs s mondták valamennyien édesebb a méznél.

— S miféle nép lakja most e földet? — kérdezte Árpád. — S ki ezen a földön az elsők elseje? — Arca, szeme, lángban égett, amikor ezt kérdezte.

— Sokféle nép lakja, — mondotta Kusid. — Ám az elsők elseje Szvatopluk, a morvák fejedelme. Hallgassatok ide, mit üzent! Nem bánja, telepedjünk le, van hely elegendő, csak hűséggel szolgáljuk őt!

Hej, szörnyű haragra gerjedt Árpád! Szikrát vetett a kardja, amint megforgatta nagy felindultában.

— Halljátok! Szolgaságra lál engem s népemet! Megyünk!

Megfujatta mindjárt a harci kürtöt. Lábra kelt mind, aki fegyverfogható volt. Kusidot azonban előre küldötte Árpád. Mondá neki:

— Válassz paripáim közül egy fehér paripát. Téess reá aranyos nyerget, huzass a fejébe gyémántos féket. Menj előre s vidd ezt a lovat Szvatopluknak. Mondd meg neki: Árpád, a te urad küldi. Azért küldi, hogy legyen, amin kiszaladj Atilla földjéről.

Kusid csakugyan előre ment s vezette a fehér lovat. És megérkezvén Szvatoplukhoz, megmondá neki egyenesen Árpád üzenetét:

— Mit beszélsz te? Mondd el csak még egyszer! S akkorát kacagott a kevély Szvatopluk, hogy még a föld alatt is ekhót vetett a kacagása.

— El én százsor is, — mondotta Kusid.
— Ha kedves az életed, ülj fel a fehér lóra, mert bizony mondom, kard hegyire kerül a fejed.

De most már nem kacagott Szvatopluk. Arcát elfutotta a méreg s a bosszúság.

— No hát, mondd meg a gazdának: nem ülök a lovára. Bunkós bottal agyonütöm dög állatját; aranyos nyergét a Dunába, gyémántos fékjét a fűbe vetem. Értetted-e?

— Értettem, Szvatopluk. Csak üsd agyon a lovat, majd megeszik a husát a mi kutyáink. Vesd a nyergét a Dunába: kihalásszák a mi halászaink. A féket is vetheted a fűbe: majd megtalálják a mi kaszásaink. Értetted-e?

Hej, kürtöt fuvatott egyszeribe Szvatopluk s mire Árpád a Duna elé ért: akkora sereggel várta, hogy az ég is elfeketedett árnyékától. Fele sem volt a magyar, egynek három is jutott. Juthatott tiz is. Hullott Szvatopluk népe, mint a hulló kéve. Duna vize megáradt s kicsapott medréről, annyi vér folyt belé. Futva-futott Szvatopluk is s beleugratott a Dunába, de nem tudott kivergődni a megáradt vizen: ahová Árpádnak aranyos nyergét dobta, a Duna feneké lett az ő sirja is . . .

(Kisbaczon.)

Piszkapeti meg Szikraveti.

(Mese.)

— Irta és rajzolta: GULYÁS KÁROLY. —

Hajdanában, danában, mikor még eben gubát szoktak cserélni, volt egy keserves édesapának két olyan egyforma bolondforma fia, akikhez fogható aligha látni többet ebben a pipás világban. Hívták pedig ezt a két egyforma testvért Piszkapetinek meg Szikravetinek. De mondom, hogy olyan két csiribiri nem termett még, mint ők, akkurát olyanok voltak, mint épen 2 bílkfapiló papucs, összetévesztette volna őket egymással nemhogy más, de tulajdon ők maguk se tudták, melyik a másik.

Ha néhanapján utrakeltek, bizonyosan nem utrakeltek, bizonyosan nem odament az egyik, ahová a másik akart jutni, mert mindig összevették egymást.

De hogy a dolognak elejét, hátulját mind elmondhassam, se színét, se visszáját el ne hagyjam valahogy, egy cseppet se csudálkozottok azon, hogy hirők, nevők hamar pendült ezeknek az ifju fiuknak mindenféleképen és nincs az a füstölő csepű, amelyiknek füstje-koromja tovább tartson, mint a Piszkapeti meg Szikraveti nevezetessége, hire, dicsősége. Merthát gyalog kezdeni, lóháton végezni az életet inkább lehet, mintsem hogy se égnek villáma, se zápor harmatja el ne rettentsen valakit az utrakelés-től; mert már őket, már mint Piszkapetit, meg Szikravetit csakugyan nem riasztotta vissza még a sötétségnek éjszakája sem, mikor utrakerekedtek egyszer Páncsicséből, az apjuk házából.

Igaz, hogy odahaza se igen penészedhettek sokat, csak kielt az emberségök az apai háztól, mihamar akárhogy akarták a küszöbre is ültetni őket, aztán előttük volt a nagy vadonerdő, kietlen mező, puszfák barlangja, mehetek akármerre a maraszás felől, fel is ut, le is ut volt elegendő. Mentek, mendegéltek hát nagy magok buvába, hetedhét határba, azzal a feltett szándékkal, hogy odáig haza se térnek majd az apjuk házába, míg arany ékességét, kövek fényességét magokkal nem hozzák.

Hát hiszen jégre metszett képet is elhordja a szél, osztán bizony se Szikravetinek, se Piszkapetinek nem volt ettől óta se álló szállása, sem megmaradása, sehol az ég világán, csak ott állapodtak meg túl a szép virágokon, gyenge ágakon, olyan helyen, ahol ingyen se gondolták volna. Odakerültek bizony az öreg vinkóboru siketbóka házába. Hát ennek a háznak bizony föld mellett volt az ablaka, hársfahéjból az ajtaja, extramadzag a huzója, meggyfából a kerítése, fűzfából a házfedele, a hidlás is elrothadva, a szegek elvékonyodva, a sár mind szurokká válva. Magára az öreg siketbókára se igen penészedett rá a kalács soha, a kását is mindig addig — s addig fujta, míg megégette a száját, ha enni próbálta. Ilyen helyen ugyan nem igen hizlalta se a Piszkapeti, se a Szikraveti szemét se aranynak ékessége, se a kövek fényessége hanem Siketbóka a szomszár ember száraz gégejével nagy hamisan mindjárt rájuk ripakodott Szikravetiékre, hogy: hát ti kelletlen férgék, posvány szunyogok, dunnyogó legyek, mit kerestek itt, mi szél hordott ide benneteket, vagy talán a pokolbéli hályog, ördögi rut tályog vezérelt ide, de minél hamarább tovább is hordhatjátok irhátokat, ha mondom!

— Már mi utat mindig úgy járunk, felelték Szikravetiék erre a szíves fogadtatásra, hogy hátunk megé kerüljön utunknak fele, osztán majd meghúzódunk mi itt a kuckóba, akár a mennykő kamara szegeletjébe, onnan meg a legyek se rugdosnak ki tudom. Mi volnánk az édesapánk két egyetlen fia, erre tértünk arany ékességét, kövek fényességét látni, hát csak bebocsátasz uri házadba bennünket?

— Hiszen csak tudnám, dohogott az öreg Siketbóka, melyik a másik a kettő közzül, de hát még ti magatok se tudjátok ezt bizonyosan, hát mért vágassam én itt a kősomat kettőtökkel is, majd ha elhatározátok külön, hogy melyik a másik, akkor bejöhetek!

Hát csak úgy lett osztán, hogy Pizskapeti bejött az ajtón, Szikraveti meg az ablakon, aztán hol az egyik bujt fel a kémény mellé, hol a másik a por alá, de mindkettőt sohase látta egyszerre Siketbóka. Ma se tudja, melyik lakott nála, de mire kipihenték magukat, mégis megkérdezte Szikraveti Siketbókát, hogy merre induljanak az arany ékessége, kövek fényessége felé, ha már nem akar többet bajlódni, ballódni vélők.

Az öreg Siketbóka ezzel kivezette a fiukat az istállóba, ott állott két pej paripa, kiknek olyan volt a talpa, akár a fényes rézporhár, fekete selyem sörényük, szép selyemfényű a farkok, mint a víz, fénylett a szőrök, mint gyertya égett a szemök, mint egér játszott a fülök, gyönyörű volt a termetök. Hát, azt mondja az öreg Siketbóka, ezeken a paripákon most már se előrefelé nem érnek utól benneteket, sem hátrafelé nem maradtok el, osztán ill' a berek, nádak, erek, mind a vizig szárazon mentek ezek előtt a lovak előtt nincs a viznek rókincája, kákáspartu tónak, álló folyóviznek mehettek sodrába, csak innen el főlem, rögtön hamarjába!

Nem is kellett biztatás se Szikravetinek, se Pizskapetinek, csakhogy egyszer nyeregbe vág-

batták magokat, osztán azt se tudták, melyik fut a széllel versenyt, mert a fuvó szél se mond-

hatta meg, melyik vágatott jobban a két fiu közül. Aranynak a fényessége, drága kövek ékessége bizony messze volt még tőlük, akár-hogy is versenyeztek a széllel.

Dehát egyszer csak elérték megint egy nagy vadonerdőt, abban is egy taplóházat, a ház előtt a ház gazdáját, ahogy fujta a nótáját, de valami keservesen az öreg Motoszka:

*Miért nem születtem nyírtának,
Erdőbe sugár, magasnak,
Földbe lenne a gyökerem,
Égig érne a levelem,
Akkor osztán levárnának,
Tudom, fel is hasgatnának,
Udvarnak a közepibe,
Nagy halomba felragnának*

— Mi még alád is gyujtunk mindjárt, kiáltották le lóhátról, csak úgy félvállról Szikraveti meg Pizskapeti, ha meg nem mondd, merre van az arany fényessége, drágakövek tündöklése.

— Hiszen, szepegett az öreg Motoszka, könnyű a dédát fellujni, ha más billegeti, mind lehettek ti májusi illatos virágok, világ kényes magzatjai, de még ha a világ veresei volnátok is, akkor is segíthettek nekem, törvényt, módot szabni, abroncs hajlásának, tölgyfa dülésének!

— Jaj, hogy acél, vas, réz, vászon a nyakadra, vén Motoszka, ripakodtak rá újra a fiuk az öregre, kőeső, csattogás, mennydörgés, vilámlás reitente lábadat, megmondod-e rögtön, merre tartunk, hogy a kövek fényességére jusunk, mert ha meg nem mondd, majd abroncsot hajlitunk mi belőled, de rögtön még egy tölgyfát is rád boritunk!

Én az ajtó közé nem teszem a kezemet, de az öreg Motoszka úgy megijedt erre a szörnyű fenyegetőzésre, hogy egy krajcár se maradt a zsebében, aztán rögtön megmutatta merre induljanak, ha az arany ékességét, drágakövek fényességét akarják meglátni.

Nagy sáros berkeken, homokos utakon, ingoványos réten, mendegéltek hát tovább szilaj paripáikon Szikraveti meg Pizskapeti, de most már tudták legalább, hogy merre van a Bizibuzi birodalma.

Ennek volt ám nagy hatalma, ott termett az aranyalma, kertjének meg minden utja drágakövel volt kirakva. Volt ott gyémánt, smaragd, jaspis, nem bírná a sóhajtás is, mi minden sok fény, csillogás áradt onnan a kövekből, akár az üveghegyekből.

Igen ám, csakhogy forró volt a levegő is arra, azon a vidéken, mintha épen a föld alatt is mindig csak tüzeltek volna. Még a nyelve gyökere is kiszáradt nemhogy Szikravetiéknek, de paripáiknak is. Majd hogy pipet nem kaptak mindnyájan a szomjuságtól. Csak egy kevés kis ital kellett volna nekik, csak annyi, amennyit az oldalnyilalásból is kiáll az ember, de ha egy gyűszűnyi ital se volt se közelben, se távolban. A sok gyönyörű aranyalma meg ott vigyorgott rájuk, mint mikor a kahai kutya kikönyököl a gerádjára és onnan mosolyog az arrajárókra,

a sok tüzkő meg csak úgy szikrázott, pompázott a szivárvány minden színében az út porából. Ki se lehetett állani ezt a rettenetes állapotot kacagás nélkül sehogyse, olyan forró volt a melegje már embernek lónak egyaránt.

Vártak szegények éjszakára, hátha enyhülne a meleg és betudnának jutni ebbe a Bizibuzi országba, mert el ne felejtsem mondani, hogy egy annyi embert se láttak, mintegy savanyított ugorka és még sem tudtak közelébb férkőzni az aranynak fényességéhez, a drága kövek ragyogásához a nagy forróság miatt. Hát neki fogtak a lovak nyeríteni, Szikrapetiék meg kiabálni, hogy:

Bizibuzi, gyere ki,
Ég a földed ideki!

Háromszor is kiáltottak, negyedszerre se jött elő senki pedig már se té se tova nem tudtak menni lovadmagokkal se Piszkapetiék.

Mikor javában ott ficároznak, hányják-vetik magokat a lovak, csak megszólal a fűből egy pöttön kis ember, de alig volt nagyobb egy orvosságos üveg dugójánál, hogy minek lár-mázták fel őtet s hogyha már ennyi sok hühöt csaptak itt semmiért, akkor fussanak versenyt véle, osztán ha legyőzik, majd ad ő inni nekik annyit, amennyi csak beléjük fér. Észre se vették Szikrapetiék, hogy egyszerre fenn volt a kis dugóforma ember az egyik ló fülébe, aztán vágattak keményen a versenyre.

Csak hogy a kis makkopáncs ember nem igen nézte, melyik lónak bujt a fülébe, azt se tudta, hogy annyira hasonlít egymáshoz Szikraveti, meg Piszkapeti, hát mikor végigszaladtak vagy két irgalmas kiáltásnyira, kiszól a Szikraveti lóva füléből az ember: lepipáltalak ám, komám!

Nosza, Piszkapeti elibe vágat rögtön, osztán volt mit szégyenkezni a kis huncfut embernek.

— Hát, mondta a kis dugó, most már elviszlek a forráshoz benneteket, ha már élembe kerültetek, osztán meríttek ott annyi vizet a süvegetekbe, hogy elöntözték a tüzet is és hozzájuthattok az arany ékességéhez, kövek fényességéhez!

Ugy is lett. Jót kortyoltak a lovacsák is, Szikravetiék is, azzal nekivágtak a forró melegnek egy-egy süveg vízzel. Lett is osztán nagy sustorgás, vízáradás, megolvadás, égszakadás, földindulás, benn voltak osztán izibe a Bizibuzi aranyalmás, drágaköves szép kertjébe.

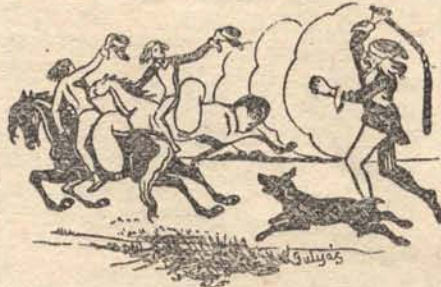
Szemük, szájok majd elállott a fiuknak, ahogy közlőről meglátták azt a pazar sok fényt, pompát, ami onnan bentől áradt. Azt hitték, hogy el se tudnak menni innen a gyönyörűségtől, de meg a lovacsák is a sulyos tehertől, annyi mindent felraktak a sok szép aranyalmából, drágakövből.

De ha még csak ennyi lett volna a bökkenő. Az ármányos kis dugólegény, hogy legyőzték a

versenyben, bosszút forralt Piszkapetiék ellen, felkeltette Bizibuzit, jött is osztán nagy haraggal ő kegyelme. Nesze neked, Szikraveti, kiáltotta Bizibuzi, hogy merded te megkoppasztani az én drága aranyalmafámat!

Szikraveti hátrafordul és azt mondja: Piszkapeti szedett többet, én csak neki segitettem, Piszkapeti meg azt mondja: Szikraveti szedett többet!

Egészen zavarba jött Bizibuzi szegény, hogy melyiknek van hát igaza. Igen ám, de ez alatt már megint nagyot nyargaltak Szikrapetiék,

Bizibuzi meg nem győzte szusszal őket sehogyse, se cséphadarójával.

Hát odaszalad a kis dugóforma ember Bizibuzihoz, hamar ide a lovakat, én a fülébe buvok, nagyhamarsággal utólérem a két tolvajt! Bizibuzi paripája bezzeg ám nem vállalta ugy a fülébe a picike embert, mint azelőtt a Szikraveti lóva, osztán hiába kérte, könyörgte Bizibuzi is, hogy menjen a két ló nyomába, egészen más irányba szaladt biz az, Szikrapetiék meg egérutat nyertek és nagyhamar odahaza voltak Páncsicsébe.

Volt aztán öröm, hogy megjöttek, hát még mikor a sok minden drágaságot kirakták odahaza, a szeme fénye elveszett annak, aki látta. Már gondolták, meg is mérik, mi aranyat, drágakövet szereztek maguknak. Hát átalakultak a szomszédba egy vékáért. Még annak a fenekére is ragadt egy-egy szem drágakő.

Elhatott a híre nagy gazdagságuknak még a király fülébe is, aki épen akkor készült háboruba, ahoz meg sok pénzre lett volna szüksége.

Hát egyszer csak beállit hozzájuk a király, de még ő is ugyan elámélikodott ennyi kincs láttára.

Gondolt hát egyet rögtön, kettő lett belőle, nem ment háboruba, hanem két szép lányát odaadta Piszkapetinek meg Szikravetinek. Egyik párt elküldte országa északi részébe, másikat országa déli részébe, ő maga meg átalment a szomszéd királyhoz és szépen megbékültek háboru nélkül is. Külön nagy lakodalmat csaptak, azután se találkoztak Szikraveti, meg Piszkapeti, csak mikor egyszer keresztelni hivták az öreg királyt kis unokáihoz. Szerencse, hogy a Piszkapeti fia aranyzóke volt, a Szikravetié meg olyan koromfekete haju, mint a holló. Így osztán a kis unokákat még ha kézről-kézre adták

is, annyit nyalták, falták, csak nem lehetett őket összetéveszteni.

Szikraveti meg Pizskapeti ezóta aztán szintén megkülönböztették magokat, hogy a fiaik se csufolhassák őket a nagy hasonlatosságért. Tudom, hogy ti se nyujtanátok rájuk nyelvecskéteket többet, ha megláthatnátok őket valaha.

(Marosvásárhely.)

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Gy. Rosenberg László, Cluj. Irja meg pontos címét a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare, jud. Sátmar, hogy a nyert könyvet elküldhessük

Beszámoló a nyári vakációról.

— Ötödik közlemény. —

Kiss Gyurka, Szék: Édes jó Nagypó! Amióta olvastam a Ciborában nagypó krónikáját, mind gondolkoztam azon, hogy irjak-e én is beszámolót a nyári vakációról. Nem sokról adhatok számot, de mégis röviden megírom a jó nagypónak, hogy én sem töltöttem télenül a nyarat. Azzal kezdtem a nagy vakációt, hogy kitűnő bizonyítvánnyal örvendeztettem meg jó szüleimet, az első osztályból pedig átmentem a másodikba. Első osztályos könyvem eltettem Jolánka részére. Elővettem egy másodosztályú könyvet és abból kezdtem tanulni szeptemberre. Már könyv nélkül tudtam minden verset a könyvből. A tanuláson kívül még dolgom is volt a nyáron. Miska bácsi, aki apukám testvére, mézsáros itt Széken s megígérte, hogy belőlem is mézsárosot csinál, amikor elvégeztem az iskolát. Reám bízta a sok bárány és juh őrzését. Azt mondta Miska bácsi, ő is úgy kezdte inas korában. Egész nyáron szorgalmasan pásztoroltam a bárányokat. Sok volt, száznál is több. Miska bácsi meg is fizetett nekem: vett egy pár csizmát négyszáz lejert. Most vigan járhatok az iskolába, akár térdig érő sárban is. A jövő nyáron már segíteni fogok Miska bácsinak a vágóhidon és a mézsárszékben is. Elvitt apukám a nyáron egypárszor Szamosujvárra is. Láttam ott sok mindent, emeletes házakat, egy nagy iskolát, ahol apu is tanult, láttam a Szamos folyót, a sétatér, a nagy örmény templomot és még sok mindent. A jövő nyáron elvisz apukám Kolozsvárra is. Alig várom már, hogy elhozza Isten azt a nagy vakációt, akkor majd több mindenről írhatok édes Nagypónak. Most pedig kívánok édes nagypónak sok boldog újévet, szüleim is hasonlóképen.

Kliegel Róbert, Temesvár: Kedves Nagypó! Julius 1-én korán reggel a temesvári polgárista diákok lakásán élénk sürgés-forgás volt: nagy utra készültek. Már 6 órakor az állomáson álltak a kis turisták. Néhány perc alatt megérkeztek a tanárok is s az ők vezetésével megindultak a zárt sorok. Alig száitunk föl a vonatra, már is megindult. (Szüleink is kijöttek az állomásra s ott egy kis utra való cukorkát vettek nekem.) Már maga a vonaton való utazás is

élvezetes volt. Vig danolás, élénk társalgás közben szemléltük a tájat és fel-fel zugott a lelkesedés, a csodálkozás moraja. Ugy egy pár óra múlva érkezünk meg Lugosra s onnan kislőrével indultunk fel Nadrágra: ez volt kirándulásunk célja. Egy loréra csak 7–8 fiu fért, s így bizony alig fértünk el rajta. Nagy sziszegéssel indult el a lóré, gyorsan haladt, aztán egyszerre csak a messzeségből szemünkbe tűntek a virággal borított nadrági hegyek. De, nemcsak virággal, szőlővel is be voltak borítva a hegyek. Aztán feltűnt egy szép kis templom teteje, az volt a nadrági templom. Tíz perc alatt célunkhoz értünk. Kis pihenés után ebédhez láttunk, csakugy duskáltunk a pompás fésztámban és pecsenyékben, de csak ezután következett az élvezetek netovábbja, a hegyek mászása. Fenn a hegyen nagy kalapu tótok vágják ki a fákat. Ezeket a fákat egy helyen boksába rakták s meggyújtották: ebből készítik a faszenet. A hegyről lejöve, egy tanárunk a vasgyárba vezetett. Itt öntötték a különféle kályhákat s a pléhek gyártása is itt történt. Mire ezt is végig néztük, már be is esteledett. El mentünk aztán arra a helyre, ahol részünkre az ágyak föl voltak állítva. Jól elértünk, s reggel, amint felkeltünk, kávéházba mentünk, ott szépen megreggeliztünk, aztán bementünk a kistemplomba, majd felüljünk a kis lóréra, amellyel hazafelé igyekeztünk. Busultunk, hogy csak ily kevés ideig lehettünk itt. Mielőtt még Lugosra értünk volna, nagy zivatar lepett meg. A hegyekről leomladozó sziklák mind a kis vágányra estek s ez igen megnehezítette az utazást. Lugoson átszáltunk a vonatra s most már vigan mentünk haza. A temesvári állomáson már vártak szüleink. Ahogy megérkezünk, szüleinknek elmeséltük a szép kirándulást, igazgatónk pedig azt mondta, hogy a ki akar, jöjjen el holnapután megint az állomásra, mert a leégett radnai templomot megyünk megnézni, onnan pedig Solymosra megyünk.

Kellemes volt a radnai utazás is, de szomorú látvány volt a leégett templom, különösen a zárda, amely teljesen etpusztult. A templom teteje palából volt, az izzástól megrepedt s csak úgy röpdöstek le a palatáblák. Folytattuk utunkat Solymos felé. Egy fordulónál ezüstös fényben ragyogott a Maros. A solymosi utat néhány

perc alatt elvégeztük. Amikor a hegyekhez közeledtünk, egy szép várat vettünk észre. Ez Gizella hercegnő vára volt hajdanában. A várromjai lenn fekszenek a hegy lábánál. Lenéztünk a hegy tetejéről. Hosszan elnéztük a Maros folyását és a gyárak kéményeit. Aztán hazamentünk s vigan meséltünk szüleinknek arról a sok szép mindenről, amit láttunk.

Tolnay Erzsike, Bánfihunyad: Édes Nagypó! Bizony, az én nyaram nem volt a legváltozatosabb. Nem mentem nyaralni sem a Balaton mellé, sem pedig Svájcba, hanem itthon töltöttem el. De azért nem mondhatom, hogy unatkoztam volna, mert volt egy kis vendégem, az Annuska. Majdnem minden délután kimentünk egy közeli hegyre, ahol epret és virágot szedtünk. Két hétig voltam egy köli falucskában, nagymamánál. Én nagyon szerettem ott lenni. Anyukának igen sok könyve, többek közt a Jó Pajtás hat kötete van ott, amiket én nagyon szerettem olvasni. Többi időmet künn töltöttem a nagy kertben, ahol sok-sok gyümölcsfa van. A kert alatt folyik egy kis patak, ahol, amikor nagy meleg van,

nagyon jól lehet fürödni. Esténként, amikor haza jöttem a tehenek a legelőről, mindig kimentem a Rózi szolgálóval fejni. Meg-megpróbáltam a fejést, de bizony egy csepp nem sok, annyit sem tudtam fejni. Azután, amikor nagymamáéktól haza jöttem, sejtettem egyet-mást varrni anyukáék-nak, mert a bátyámat, Lacit, készítetjük Besztercére, németajku iskolába. Meg is sirattam, amikor elment, mert csak az év végén látom viszont.

Kiss Irénke, Szék: Édes Nagypó! Kívánságára leirom, mivel töltöttem a nagy szünidőt. Mivel én vagyok anyóknak a nagy leánya (a III. elemi osztályba járok) nem fogadtam pesztrát, a két éves kis hugom, Jolánka mellé, hát én vigyáztam reá, amíg anyu vagy dolgozott, vagy a postán volt, mert apu postamester és ha ő nem lehetett a postán, anyu volt helyette ott. De segitettem anyunak a szoba takarításánál és a mosogatásban is. Egy-egy kicsit olvastam, kézimunkáztam és játszottam is. Ugy szeretném, ha eljönne nagypó Székre, mert már itt is van négy unokája, akik várják, hogy egyszer csak meglepi nagypó őket a látogatásával.

(Folytatása következik)

Kis rajziskola.

Rajzolja: MÁRIKA, írja: APUKA.

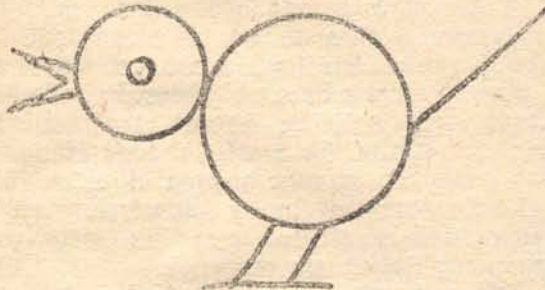
Addig s addig nézte Mária az édesanyja körbe karikás rajzait, hogy egyszer csak azt mondta:

— Ha megengeded, anyuka, ezután én rajzlok körbe-karikás képeket a Cimbora unokáknak.

— Hogyne engedném, örvendezett a mama. Ugyis anyi a dolgom, hogy azt sem tudom, hol áll a fejem. Nos, mit szeretnél rajzolni?

— Először is verebet, mondta Mária. Mert hogy is szól a közmondás? Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok.

— Igaza van Mária-nak, helyeselt Gyulus. Nekem már meg is van a versem a verébre. Egy. kettő, kész volt a veréb.

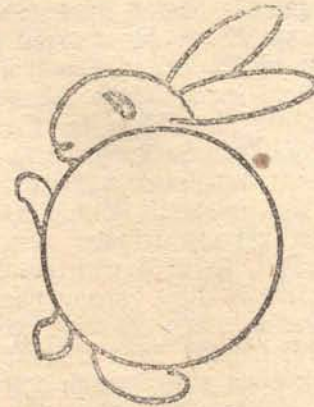
Bizony, ha kész, Gyulus sem maradt adós a verssel. Ime:

Szól a veréb: csip, csip, csip,
Szaladj Mári, mert megcsip!

Hanem Mária nem ijedt meg, azt mondta:
— Nem vagyok én gyáva nyuszi, hogy

megszaladjak. Mindjárt rajzolok is egy nyuszit. Majd meglátjuk, milyen verset költesz rá!

— Bizd rám! mondá önérzetesen Gyulus s már borzolta is a haját.

— Nos, hol a vers? — kérdezte Mária.

— Itt! koppintott homlokára Gyulus, s már szavalta is:

Szereti a répát a nyuszi,
Szereti Gyuszikát anyuci.

— No, ez ugyan nem valami jó vers, kötődött Mária Gyulussal.

— Jó vagy ne jó, vágott vissza Gyulus, de igaz! Ugy-e, anyuci?

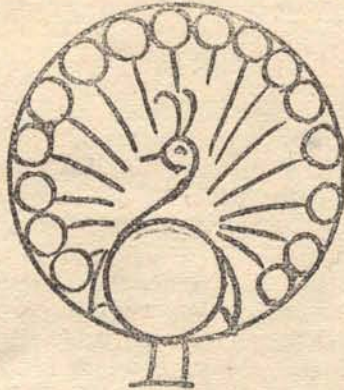
— Igaz bizony, mondta anyuci.

— Hát legyen úgy, hagyta helyben Mária,

s már rajzolt is tovább. — Tudsz-e verset a páváról? kérdezte Gyulust.

— Csak rajzold. Mire megrajzolod, meg lesz a vers is.

— Nos, írt a páva, hol a vers?

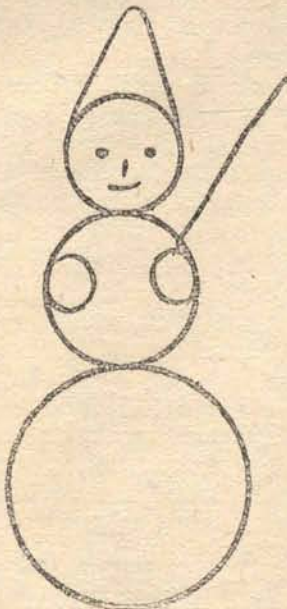
Gyulus, mint rendesen, felborzolta a haját s szavalt hangosan, ékesen:

Szép madár a páva néni,
Gyönyörűség rája nézni.
Nagyon büszke a tollára,
De bezzeg nem a hangjára!

— Na, megjár, mondta Márrika, de már a hóemberről nem hiszem, hogy verset tudnál csinálni!

— Előbb lássuk a hóembert! Amilyen lesz a rajz, olyan lesz a vers is.

— Ihol, mondá Márrika, csupán három karika.

Nagyot kacagott Gyulus s diadalmasan szavalta:

Hiszen ez csak hógyerek,
Ha ránézek, pityereg!
Tiszta csupa karika,
Elgurul ez, Márrika.

— Bárcsak elgurulna, sóhajtott Márrika, s vége lenne már a télnek.

— Ebben egyetértetek veled, mondta Gyulus.
— Mi is, mondták egyszerre apus és anyus.
— Rajzoljak még valamit? kérde Márrika.
— Elég volt mára, mondta apus is, anyu is. Maradjon holnapra is!
(Folytatjuk.)

A majom-orvos

— Héberből átfüjtette: K. HARTMANN L. —

Volt egyszer egy ember s annak volt egy majma. Amint tudjátok, a majomnak az a tulajdonsága, hogy amit lát, azt igen ügyesen utánozza.

Egyszer a majom gazdája igen-igen beteg lett. Nem tudtak az orvosok rajta segíteni, mert a torkában képződött egy nagy kelés. Már lemondtak az életéről s szegény beteg, aki sem enni, sem inni nem tudott, szomorúan feküdt az ágyában.

Kedvelt majmát betegsége alatt, természetesen, elhanyagolta, ez pedig, azon törte az eszét, mivel vidíthatná fel gazdáját. Nosza, kapta fogta magát, a szomszéd szobában lévő szekrényből kivette a gazdája imádságos készletét, amit a zsidók a fejre és balkarra helyeznek a reggeli ima alatt, szabályszerűen felszedte magára, még a nagy imaköpenyt is, a kezébe pedig egy nyitott imakönyvet véve, hajlongva, mintha imádkoznék, gazdája elébe állított. Amint ez meglátta majmát ebben a nevetséges helyzetben, olyan nagy nevetésben tört ki, hogy a seb torkában kifakadt, mindjárt jobban lett, enni kért és néhány nap múlva egészségesen hagyta el ágyát.

Mondanom sem kell, hogy hálából a majmot haláláig nagy becsben tartotta.

Emlékkönyvbe.

Ha bánat ér, ha sújt az ég,
Szeretet nem mosolyg feléd:
Szeretet legyen a fegyvered,
Ezzel a csatát megnyered!

(Malacka.)

Virsik Márta.

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

D. Szűcs László gimn. tan., Grünwald Pál gimn. tan., Dudás Gábor gimn. tan., Tauszig Imre gimn. tan., Sárbogárd. Az átutalt 6–6000 koronát a Cimborá f. évi jan. 1-től márc. 31-ig terjedő előfizetési díjaként használtuk fel.

Dr. Rohrböck Ferenc, Budapest. Az átutalt 24000 koronával előfizetése f. évi jan. 1-től dec. 31-ig ki van egyenlítve.

Az illatos név.

Orosz mese.

— Magyarba átültette: HELTMANN ERVIN. —

Egy kis leány betegen feküdt lenn a földön. A jó Isten erre megparancsolta egy angyalnak, hogy szálljon le az emberek közé és táncoljon a gyermek előtt, hogy az jókedvre derüljön.

Az angyal azonban azt gondolta magában: talán mégsem illik egy angyalhoz, hogy az emberek előtt táncoljon. Még jóformán meg sem született fejében ez a gondolat, a jó Isten már tudott róla. Azonnal szigorú büntetést mért az angyalra. Kis lánnyá, egy király gyermekévé változtatta át, aki ép akkor született meg. E kis gyermek mítsem tudott azelőtti életéről. Mindent, még a nevét is elfelejtette. Pedig mint angyalnak illatos, égi tisztaságú neve volt. Olyan, amilyenről a földi gyermekek még nem is álmodoznak.

A kis angyal mint földi lény Margit nevet kapott.

A kis királyleány felserdült. Gyakran megtörtént vele, hogy mély gondolatokba merült. Mintha valamit emlékezetébe akart volna idézni. De semmi sem jutott eszébe. Erre bánatos lett a szive. Mintha valami ürességet érzett volna abban.

Egyszer ilyen kérdést intézett apjához:

— Miért süt a nap és mi e napsütést nem halljuk a fülünkkel?

Máskor meg anyjánál érdeklődött:

— Oly édesen illatoznak a virágok. Miért nem lehet látni ez illatot?

A királyné elnevelte magát. A gyermeket pedig szomorúság fogta el.

Egyszer meg a dajkájától ezt kérdezte:

— Miért nincs a neveknek is illatuk?

Az öreg dajka is kacajra fakadt. A gyermek pedig még bánatosabb lett.

Az országban hire ment, hogy a királykisasszonynak a jó Isten nem adott észet.

A király igen szomoru volt. Sokat törte a fejét azon, miként lehetne az ő leányát is a többi emberekhez hasonlóvá tenni.

És jöttek a királyi hercegek. De csak néhány szót váltottak a királyleánnyal. Aztán többé nem törődtek vele. Senki sem volt hajlandó arra, hogy kezét megkérje.

De csakhamar új vendég érkezett Miksa herceg személyében. A királyleány e szavakkal fordult hozzá:

— Oly különös az emberek világa. A szavak csak hangznak, a virágok csak illatoznak, — és így tovább. Oly szomoru és unalmas ez!

— Hát milyennek szeretnéd a világot? — kérdezte Miksa herceg.

A királyleány hosszan elgondolkozott. Aztán így felelt:

— Szeretném, ha illatos nevem lenne.

Miksa herceg erre ezt válaszolta:

— Csakugyan méltó vagy arra, hogy illatos neved legyen. Miért is adták neked a csud Margit nevet? De hiába. Az emberek nem tudtak szebbet kitalálni.

A királyleány könnyekre fakadt. A herceg megsajnálta. Így szólott hozzá:

— Ne sirj. Megkapod azt, amit kívánsz.

E szavakra felderült a királyleány arca. Mélyen elpirulva, mert büszke természetű volt, így felelt:

— Ha egy illatos nevet találsz számomra, kivanhatsz tőlem, amit akarsz.

Miksa herceg boldogan elmosolyodott:

— Még feleségem is lennél?

— Igen, igen, ha kívánod! — felelt a királyleány.

Erre utra kelt a herceg, hogy az illatos nevet megkeresse. Beutazta az egész világot. Felkereste a hirneves tudósokat. A nép közé is elvegyült. De mindenütt kinevették.

Amikor ismét ama város felé közeledett, ahol a királyleány lakott, egy szegényes külsejű kunyhó elé ért, amelynek küszöbén igen-igen öreg, hófehérarcu ember ült.

A herceg hirtelen egyet gondolt: — Talán ez tud segíteni rajtam.

Elbeszélte az öreg embernek, hogy mi járatban van. Az öreg ember vidáman felnevetett:

— Persze, hogy van illatos név. Én magam nem ismerem. De kis unokám tud róla.

Miksa herceg belépett a kunyhóba, ahol egy kis beteg leány feküdt. Az öreg ember megszólította a gyermeket:

— Galambocskám, ez az uri ember hallani akarja azt a finom, illatos nevet, amelyet te tudsz. Gondolkozzál csak.

A gyermek vidám lett. Kacagott. De a név nem jutott eszébe. Elbeszélte azonban, hogy általában egy angyalt látott, aki csillogó köntösben táncolt előtte. Ez az angyal azt mondta neki, hogy ha felkel a nap, egy másik angyal fog hozzá jönni, aki még csillogóbb ruhában fog előtte táncolni. Meg is mondta ez angyal nevét, amelyből édes illat áradt feléje. Ez illatnak oly hatása volt reá, mint semmiféle földi orvosságnak. Testileg és lelkileg ujjaszületett attól.

— Oly jólesik erre az álmodra gondolnom, — fejezte be elbeszélését a gyermek — a név azonban, akárhogyan is erőltetem meg emlékezetemet, nem jut eszembe. Pedig ha azt tudnám, újra egészséges lennék. Hanem érzem, hogy nemsokára meg fog jelenni előttem az az angyal.

Miksa herceg eltávozott s nemsokára mennyasszonyával tért vissza. A királyleány, amikor megpillantotta a szegényes kunyhót és abban a beteg gyermeket, mély szánalomérzés fogta el.

Elkezdte a gyermeket becézni és felvidítani. Majd a kunyhó közepébe lépett és körben forgott, táncolt. Ekközben tapsolt tenyerével és énekelt.

A kunyhóban erre vakító világosság támadt. Angyali hangok csendültek fel. A gyermek jókedvre derült. Hangosan kacagott. Eszébe jutott a név, amelyet szóval is megnevezett.

~~~~~

A MALACKA.

— Apró unokáinak meséli! ELEK NAGYAPÓ. —

Csitt, babuska, csitt, csitt, szépen ülj az ülőkédben, meg ne mocsanj, ide nézz nagyapókára. Most meg nyisd ki a két fülecskédet, be ne hunyd a szemecskédet. Tündérmesét mondjak? Na, bezzeg! Kicsi vagy te még ahhoz. Mesélek most a malackáról, majd holnap a bocikáról, holnapután a törpe-törpe, kurta farku fekete tyukocskáról. Azt monddod, hogy a tyukocskán kezdjem? Ó, persze! Előljön a malacka, utána a bocika, leghátul a kot kot-kot kot-kodácsoló tyukocská

Hej, babuskám, babuskám, volt egyszer egy malacka! Egy ici-pici, felkunkorodott farku malacka. Hamis egy malacka volt az. Hamisabb a babuskánál. Mindig futi futi futkározott az udvaron s mindenbe beleütötte az orrocskáját. Sokszor mondták a testvérei: vigyázz magadra, öcsikém, mert egyszer megjáród, meg bizony! De a kis malacka nem hallgatott testvérekére, tovább futkározott s mindenbe beleütötte az orrocskáját. Egyszer, amint futi-futi futkározott föl s alá, belebotlott egy nagy disznótökbé. Akkor volt ez a tök, mint, mint... mint... akkor volt, mint egy pajta. Megállt a malacka s eltátotta a száját ámúltában, bámúltában, éppen mint te, aranyos babuskám. Gondolta magában, jaj, ha ő azt tudná, hogy mi van belől! Nem adná a viláért! Hopp, megvan, majd megtudja ő, hogy mi van belől. Apró fogacskáival rágni kezdte a tököt. Addig rágta, míg egyszerre kukk! lyukat rágott rajta. Mindjárt be is kukucskált, de nem látott semmit. Kicsi volt ám a lyuk. No, ha kicsi, majd nagyobbra rágja, s a fogacskáját újra belevágja. Addig s addig rágicsálta, hogy a fejét beledughatta. De nem látott egyebet sötétségben. Gondolta, ő bizony bemegy, akkor majd többet lát. Tovább rágta, rágicsálta s egyszerre csak, hopp! úgy becsusszant a tökbé, hogy még a felkunkorodott farkincája sem látszott ki.

Jaj, Istenkém, Istenkém, mi lesz ebből! Sirtak, rittak a többi malackák, hogy most már nem látják többet kis testvércskéjüket.

Elkezdtek tanakodni. Nyolcan voltak, kiencedik a kis testvércskéjük. Azt mondta a legidősebb:

— Gyerekek, én utána megyek; de ha vissza nem jövök, akkor valamelyik jöjjön utánam, mert bizonyosan nagy bajban leszek ottan!

— Helyes! Helyes! vinnyogták a malackák.

Hupp! Bebujt a legidősebb malacka is fületől, farkincástól, mindenestől. Várták, várták a

Az egész kunyhót pompás illat töltötte be. A királyleánynak is eszébe jutott neve és földi küldetése. Boldogan tért haza apja kastélyába.

A leányka egészsége ismét helyreállott. A királyleány nőül ment Miksa herceghez. Aztán mikor lennt a földön egész életét boldogságban eltöltötte, visszatért hazájába: a mennyországba.

(Torda)

többiek, de bizony nem jött vissza sem az egyik, sem a másik.

— Hüm, hüm, mit csináljunk, mit csináljunk! — tanakodtak a künn maradtak.

No, bezzeg! Elhatározták, hogy valamenynyien bebujnak a tökbé.

— Egy, kettő, előre! Indulj! S szép sorjába mind bebujtak a tökbé. Most már benn voltak mind a kilencen.

Hát egyszerre csak jön az öreg disznó keserves nagy rőtögéssel. Keresi a kilenc malacát s nincs belőle egy sem. Haj, szegény koca anyó, futott, futott föl s alá az udvaron, de nem találta a malacait.

— Röff, röff, hol vagytok? kiabált koca anyó.

— Itt, itt! — feleltek vissza a malackák

keserves vinnyogással.

— Hol, hol, hol?

— Itt, itt, itt!

Csak nézett a szegény öreg disznó jobbra, balra, előre, de seholsem látta a malackákat.

— Hopp! Megvan! Ahá! Ott vannak bizonyosan a tökbén! Persze, hogy ott vannak! Jaj, jaj, haszontalan gyerekek, hát én innét hogy tudjalak kihozni? Nem férek be azon a kis lyukon!

Persze, hogy nem! Gondolkodott, gondolkodott koca anyó magában s egyszerre csak neki esett a töknek. De nem azon a végén ám, ahol a malackák bebujtak, hanem a másik végén. Ott éppen akkor lyukat harapott, mint a másik volt. Akkor aztán bekiáltott:

— Na, most bujjatok ki, rossz gyerekek, jertek, csak jertek, majd adok én nektek!

Hej, volt bent nagy ijedtség, szipegés, szepegés!

Gondolkozott a kilenc malacka: kibujjanak e, vagy ott maradjanak? Mégis csak azt határozták, hogy kibujnak. Ha meg is veri az anyjok, jobb odakint.

Ahol ni! már ki is dugta orrocskáját a legkisebb malac! Orra után a fejét, feje után a nyakát, nyaka után a derekát, dereka után a farkincáját — hopp! kint van már. Utána a második, harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik.

Hej, volt aztán pics-pacs! Ahogy egy ki-dugta a fejét, mindjárt megkapta a magáét. Ugy bizony, babuskám.

Ha a kilenc malacka a tökből ki nem bujt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

FEJTÖRŐ.

A sorolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Betűrejtvények.

— Beküldte: Dénes László, Anna és Mária. —

F F F F v a k y ér
k a e

— Beküldte: Fekete Imre. —

ér ér ér Z k v
ér ér ü a

Névrejtvények.

— Beküldte: Rotter Gyurka. —

SEGESVÁR, ÖRKÉNY, NYITRA, EGER,
RÓMA, DÉVA, POPRÁD, IGLÓ, TEMESVÁR,
ORSOVA, FÜLEK, ARAD.

A kezdőbetűk helyesen összerakva egy nagy költő nevét adják.

— Beküldte: Nagy Ildikó. —

KOMÁROM, RÓMA, EGER, NAGYVÁRAD,
GERLA, UJVIDÉK, UJVÁROS.

E városok kezdőbetűi helyesen összerakva egy állat nevét adják.

Számtani kérdések.

— Beküldte: Ivánka József. —

Mennyibe kerül egy kgr. cseresznye, ha egynegyed kgr. 15 krajcárral kevesebbe kerül, mint egy kiló?

Melyik az az egész, melynek kétharmada 1-el több, mint az egész számnak a fele?

Névrejtvény.

— Beküldte: Dávidovits János. —

VARSÓ, ESZTERGOM, RÓMA, NAGY-
ENYED, EGER, GYOMA, UNGVÁR, LOSONCZ,
ARAD.

E városok kezdőbetűi jól elhelyezve egy ifjusági regényíró nevét adják.

Számrejtvény.

— Beküldte: Noé Margit. —

28 12 20 8 22 Gerekek mulatsága.
9 21 23 25 5 Gyümölcs.
6 17 1 11 29 19 Rendes gyermek tulajdonsága.
9 3 4 8 22 Kocsinak fő alkatrésze.
18 27 29 Szám.
7 32 22 17 14 15 Volt balkáni uralkodó.
10 24 4 Ital.
16 12 25 26 30 Hüléssel együtt jár.
31 17 13 27 Női név.
2 Mássalhangzó.
1—32 Magyar népdal.

Verses rejtvény.

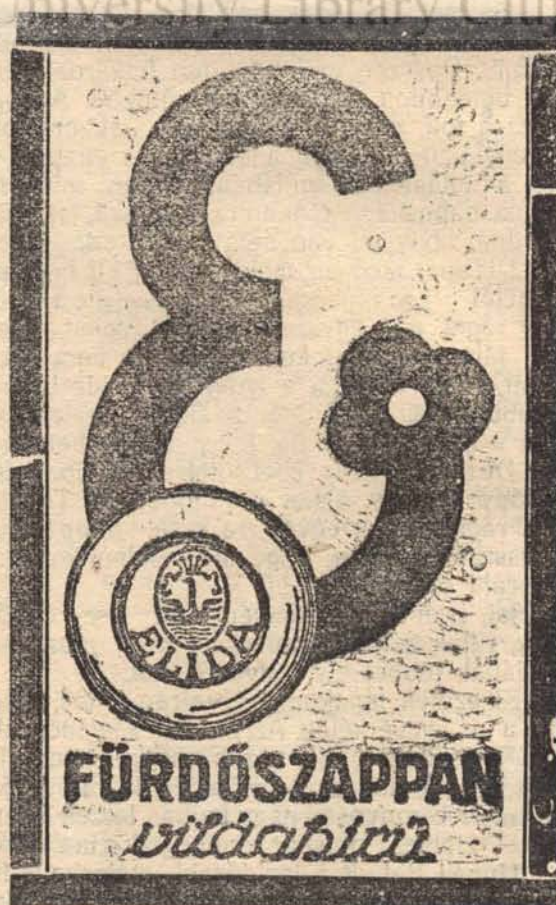
— Beküldte: Joanovits Kató. —

Piros vagyok, mint a rózsa,
Kerek, mint egy pénzdarabka.
Papirlapra, ha kerülök,
Minden titkot hiven őrzök.
A ruhádon nem ragyogok.
Találd ki hát, hogy mi vagyok?

Betűrejtvény.

— Beküldte: Smilovits László. —

Szinőség — szinőség.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél s így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kislacson, (Bajani útszéle) u. p. Nagyacsón, (Bajani Mare) Háromszék megye (Jud. Treisacuna) küldendő, akkor idejében kapják vissza. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Bede Mariska Nagyapósnak. Utolsóának érkezéskor a nyári vakáció leírásába, de elsők közt van a helyed, oly szépen írtad le, mily hasznosan főtöltött a nagyvakációt. A te dolgozatod valóban tanulságos olvasmány. — *Hársfalvi Tibor és László Szatmárhely.* Eddig csak gyönyörű meséskönyveiből ismertétek nagyapót, de január óta a Cimborából is olvasgattátok a meséit. Örömmel látlak unokáim seregében s várom leveleiteket. — *Biró Rózsika Arad.* Nem találom ugyan csunyanak az írásodat, de látszik rajta, hogy sejtél. Au azért a nagy sejtésben sem feledkezéskor meg, hogy mint rendezem, most is ne pingálj rózsát a levelező podra. Szóval: szeretted nagyapót, de ő is téged. — *Fekete Imre Nagyvárád.* A kiadóbacsi ezután Ferkó úcséd nevével járja a címszalagra. A pontrejtvényed sorsa kerül. — *Wiesel Zoltán Arad.* Szépen írsz, szeretném, ha levelelt is írnád, hogy közelebről megismerlek. — *Gross testvérek Marosvásárhely.* Megkaptam a leveleiteket s úgy emlékszem, válaszoltam is rá. — *Güttmann Károly Nagyvárád.* M r a mulkor sejtettem, hogy nagyváradi vagy, sejtettem pedig abból, mert a Szilágyi Dezső írástól n laktok. Szilágyi Dezső, a nagy államférfi ugyanis Nagyvárádon született s gondolhatom, hogy Nagyvárád lehet az a város, amelynek Szilágyi Dezső nevű utcája van. A kiadóbacsi teljesíti a kívánságodat. — *Ince Angéla Kőhalom.* Mélyen meghatót a leveled. Azt írod, szegény ár a leánka vagy, Barlón születel s most a kőhalmi zardiskolában nevelnek, mint szegény árvát. Szeretném olvasni a Cimborát, de hármán vagytok testvérek s nincs pénzöd rád. De ha a kiadóbacsi elengedné az előfizetést, vagy hogy kifejeznie a másik felét a baróti nagyapád. Amilyen jó ember a kiadóbacsi, bizonyosan teljesíti a kívánságodat. — *Szikula Ilona Nagyvárád.* Leveledet továbbítottam a kiadóbacsinak elintézés végett. Eddig bizonyosan megkaptad a postafalványt s előfizetted a Cimborát. — *Gy. Rosenberger László Kolozsvár.* Igen érdekel a Tamás érdeklődik s mindig azt keresed legelőbb, hogy Tamás mi felől érdeklődik. Ennek örvendek, mert ebből azt látom, hogy tanulmánygyó jó vagy. Előző levelekre is válaszoltam, de sokáig kell várni a válaszra, mert hosszú utat tesz meg a levél Kisbaconra, onnan a szatmári nyomdák s végzetül, amíg Szatmárról a kiadóbacsi utasítást hozza. — *Joannovits Károly Temesvár.* Lehetséges, hogy még ne kaptál volna választ, mert én minden levélre válaszolok. Természetesen, várni kell mindenkinek, amíg sorra kerül. — *Kovács Pista Nagyvárád.* Az nem tal, hogy minden rejtvényt nem tudtál megfejteni, majd ejjön ennek is az ideje. A jó, hogy foglalkozol a rejtvényfejtéssel. — *Bevetzyk András Eger.* Ugyesen írtad meg a Király bolondja című mesét is. Kíváncsi vagyok, hallottad-e, valakitől, vagy olvastad valahol. Akár így, akár úgy, derekas munkát végeztél. — *Bischof Ferenc Temesvár.* Három nagyapótok van, amint már Lajos úcséd megírta s azt hiszem, én vagyok a harmadik. Az egyik nagyapótok az, az anyukád édesapának most volt a 63-ik születésnapja s fi szép köszöntő verset írtatok neki a Cimborából, Géza bátyád pedig egy saját szerzeményű verset is írt erre a napra. Neked a Cimborában legjobban eszik a Börme és Tamás érdeklődik. Nagyapád is azt mondta, hogy az utóbbi egyszerű dolog és ti nem is tudjátok, milyen jó nektek, hogy ilyen nevelési eszközök vannak. Jól eset olvasnom nagyapád elismerő véleményét, s azt is, hogy anyukád is olvassa a Cimborát és szeretne valamilyen tanúgyben tanácsot kérni tőlem, de fél, hogy terhemre lesz. Nyugtass meg édesanyádat, hogy én minden levélre szívesen válaszolok, amint hogy gyakran fordulnak hozzám a szülők az én nagy örömrőre, mert a Cimborá csak akkor végez egész munkát, ha nemcsak a gyerekekkel, de a szülőkkel is el-elvezetgetek leveleimben. Rejtvényeid ismerősek. Más próbáld. — *Barcsay Mihály Dés.* Örvendek, hogy fejtetted az „Az erdő telen” című költeményem s el fogod szavalni magyarországi tanulócsárdáidnak. De annak már nem örvendétek, ha végképen elfigyádnak a szép Erdélyt. Számrejtvényed sorra kerül. — *Csutak Pista Kovászna.* Megkaptam második levelezőlapodat is s most már nincs okod a busulásra, mert egészen helyes a címzésed. — *Bódis Gábor és Gáspár Mezőtelek.* Szívesen fogadom tőletek is a rejtvényt, csak küldjétek be bátran. — *Zabó József Kolozsvár.* A Napoleon megfejtés rejtvény régi jó ismerős, újabbán ford a fejed. — *Güttmann Józsi Mezőtelek.* Kedves szárnypórbálgatás a versed. Azt írod benne többek közt: úgy volna jó, ha az Isten egyformán szeretne mindenkit s osztaná ahiandékat s minden gyermek egyformán fölvehetné husvét finnépét. Az Isten egyformán szeret mindenkit, csak az emberkeben van a hiba, mert sok ember szívétől eltűnt a szeretet. *Tirek Erzsike és Juci Arad.* Nem veszték el a leveleiteket s válaszoltam is azokra. Neked, Erzsike a Tamás érdeklődéséte fetszenek. Juci hugodnak pedig öcsike napdeli gondolatai. Az édesanyátok utának küldi Pujról a Cimborát s szabad időfötkben olvasátok. Tökmag király öfelségének megmondtam, hogy már több unokám szeretne hallani az ő harmonikázását, de mostanában ő is betegkedeti, amiaft hallat egy idő óta. De, ha jól vettem észre, már próbálgatja régen hallgató harmonikáját. Mindig szívesen látom a te okos és szép leveleidet. Juci rejtvényei sorra kerülnek. — *Klein Zoltán Halmi.* Azt mondta apukád, hogy elhanyagoltad az írásodat. Nem tudom, milyen volt ezelőtt, mert most találkozom először a te írásoddal, ezzel pedig meg vagyok elégedve s azt hiszem, meg lesz e után elé-

gedve apukád is, ha mindig olyan gondosan írsz, mint ahogy most írtál. Rejtvényeidből válogatok. — *Rosenfeld Pista Arad.* Téged is elvitt anyukád a „Gyermek-felruházó Egyesület” bababájjára és nagyszerűen mulatál. Magam is ott voltam lélekben azon a bálon s igen sajnálom, hogy személyesen is nem lehettem ott, hogy megismerkedhettem volna az én kedves aradi unokáimmal. — *Tóth Jenny és Irénke Orozslámos.* A ti nagyamátok, aki Cselszlovákiában lakik, lepett meg titeket, Jugoszláviában lakó unokáit, a Cimborával. Valóban megható dolog ez s újabb bizonyossága a régi igazságnak: a Szeretef nem ismer határt, hegyeken, völgyeken, erdőkön, mezőkön, tengereken átszáll. Jól eset látnom, hogy nagy örömet szerzett nektek a nagyamátok ajándéka és hogy a Tamás érdeklődik meg az öcsike tetszik nektek. Amint írjátok, szerbül és magyarul tanultok, de a Jenny írásán nem látszik meg, hogy szerbül is tanul, oly szépen és helyesen ír magyarul. Szeretném, ha Irénke is írna s ha általában szorgalmasan írnátok nagyapótoknak. — *Rados Ibolyka Kolozsvár.* Rég nem írtatok, de megvan a szomorú magyarázata: Pista Gecsel beteg volt. Azt írod, most megint járvány van Kolozsváron, még pedig a „mumsz” járvány ez volt Pistának is, de már ful van rajta és így remélem, most már szorgalmasan foglalkozol irrá. — *Hittner Lili Nagyvárád.* Most nincs időd levelet írni, de azért időközön nagyapó és számom unokáját, legjobban öcsiket, aki olyan jól tudja mulatni a te his testvéreidet. Ha röviden is, de kedvesen írsz s várom az időt, amikor hosszabb levelet kapok tőled. — *Dvorzák Ferenc Arad.* Már négy osztálytads is olvassa a Cimborát és nekik rendszeren megjön, te azonban még nem kaptad meg a karácsonyi számot s ebb n az évben az 5, 6, 7. számot. Ebben a postán lehet a hibás, de a kiadóbacsi majd pótolja a hiányzó számokat. Rejtvényeid sorra kerülnek. Újabb rejtvényeidből válogatok. — *Hartwig Piszke Székelyudvarhely.* Budapestre utaztat szüleid, de te nem írsz, mert nagyamád vígvíz veád, de olvas fel most a Cimborából és a te jó szüleid majd hoznak neked sok szép ajándékot. Hát csak légy olyan jó gyermek szüleid távolléte alatt is, mint amilyen jó voltál eddig. Lásd, milyen szépen gondoskodnak ők rólad: még nem tudsz olvasni s máris járatták neked a Cimborát. A „Szökés a tekőben” első 8 oldalát már nem tudja pótolni a kiadóbacsi, s bár szívesen megjeltenék szüleid ennek a 8 oldalnak újra nyomtatásait, én ehelyett azt tanácsolom, hogy vegyék meg a könyvet neked, mert az kevesebbe kerül. Ha elkészül a második felvél bekötési tábla, a kiadóbacsi elfogja küldeni s afelel is nyugodt lehetsz, hogy az újság ezután is rendszeren fog járni. *Rosenfeld Miklós és Anna Margitta.* Örvendek, hogy jól sikerült a felvél vizsgátok, de már annak nem, hogy a skálát járvány miatt bezárták az iskolákat. Leveleiteket ezután is szívesen fogadom s örömmel látlak unokáim sorában. Rejtvényeitek egy része sorra kerül. — *Szidon Henry Lugos.* Ha könyvet nyertél, meg is kaptod, mert a kiadóbacsi mindenkinek elküldi a nyert könyvet. Természetesen, könnyen megeshet, hogy a postán elhalad. — *Bartha Tibor Kolozsvár.* Azt helyesen tetted, hogy főbbé nem írsz rózsaszínű levélpapírra, s ez el nem rontod a szemed. A Börme befejeződött, hiába várod hát a folytatását. A regény szépsége mellett bizony, hogy nemcsak a ti, hanem sokan mások is nem akarják tudomásul venni, hogy már vége van a „holozvári bál” az én disztribúciónak nélkül a lofít. de a nélkül is fényesen sikerült. Nem lehettem ott, mert nem szabad utaznom, amíg hi nem tavaszodik. Rejtvényeid egy része sorra kerül, a kiadóbacsi pedig pótolja a 6. számot. — *Kallós Jenő Máramarosziget.* Nem haragszom, hogy eddig nem írtál s elvárom ígéreted teljesítését, hogy ezután gyakrabban fogsz írni. Öcsike szorgalmasan tanul s termeli a nadszéli gondolatokat. Rejtvényeidből válogatok, a kiadóbacsi ezután a te nevedre küldi az újságot. — *Chirisanthime.* A versesrejtvény sorra kerül, a másikat, amely háborura lelkesíti a gyermekeket, nem közlöm. Alig van család, amelyel gyászba ne borított a világháboru, s valóban esed, hogy szeretetre, békeágyra neveljük a gyermekeket. — *Szénassy György Máramarosziget.* Négy 25 banis segélybélyegyet ragasztottál a leveledre, holott elég lett volna egy is. Mindég szükséges volt a fakarékosság, de most, amikor oly nagy a szegénység, nem lehet eléggé fakarékoskodnunk. A póllőrejtvényed sorra kerül. — *Jäger Zoltán Nagykároly.* Jó a rejtvényed, s csak azért nem közlöm, mert egy főlünk igen messze eső város a megfejtése. Tanácsolom mind unokáimnak, hogy oly rejtvényeket szerkesztesek, amelyeknek a megfejtése valamelyik hazai helység vagy folyó, mert elsősrban hazánk földjét kell megismernünk s aztán következnek az idegen országok. — *Goldberger Ibolyka Temesvár.* Az egyik ókori feliratod sorra kerül. — *Darvas Sári és Böske Máramarosziget.* Igen örülök, hogy apukátok megre delte a Cimborát s örömmel olvassátok, mert igen szép és tanulságos dolgok vannak benne. Szívesen látlak unokáim sorában s hiszem, hogy szorgalmasan írtok majd nagyapótoknak. — *Hönig Ferenc Nagyvárád.* Az előbbi leveledből kifejejtetted a verskelet, ebben a leveled en is verse ről írsz, de csak egy volt benne, a hőember. Kedves kis versike s legkedvesebb benne az, hogy lecsúszott a hőember fejéről a cilinder és elolvadt a hőember. Ennél ohoabbat nem cselekedhetett a hőember, mert bizony ideje volt, hogy elolvadjon s nagyapó sétálhasson a kertjében. — *Hilman Ibolyka Máramarosziget.* Nagy az örömed, mert Ligei Ernőfől lesz regény, ahinek már igen szép könyveit olvastad. Valóban nagy lehet az örömed, mert Ligei Ernőnek ez a regénye is rendkívül érdekes. Örvendek, hogy a zárdában letetted az írásbeli vizsgátot mint magántanuló s bár az eredményed leveled írásakor még nem hirdették ki, hiszem, hogy jól sikerült a vizsgád. Megmosolyogtatót öt éves Magduska hugodnak a véleménye, aki azt a megjegyzést tette nagyapó fényképre, hogy nagyon kedves bácsinak látszik. Rejtvényeidből válogatok. — *Nussbaum Anna Abrudbánya.* Lám, csak meg kell kezdeni a rejtvényfejtést, s mind jobban és jobban sikerül az. Azt én jól tudom, hogy nagyon sok a tanulóvalód s kevés időd jut az olvasásra, de ha helyesen beosztod az idődet, majd megfőled,

hogy jut idő a tanulás mellett olvasásra, írásra, játszásra és rejtvénymegfejtésre is. — *Auffenberg Guszt. Anci, Nóra, Eri és Mici.* Jól tudom, hogy hol laktok, de nem írom a nevétek után a helységet, mert rá akarom szoktatni minden unokámat a levélírás e fontos szabályára, de mondanom sem kell, hogy örvendek a bemutatkozásnak, amelyből megtudtam, hogy ki hány éves közületek. Valóban szép család s hiszem, hogy nagy öröme van bennetek a születeteknek. A kiadóbácsi pótolja az 50. számot. — *Schultz Gyula Marosvásárhely.* Azt írod, nem kaptad meg azt a számot, melyben üzentem neked. De azt nem írod meg, hogy melyik szám az, anélkül pedig a kiadóbácsi nem pótolhatja. Szívesen látlak u okáim seregében. A kiadóbácsi értesít, hogy mikor jár le az előfizetésed és mennyit kell fizetni. — *Bódis Gábor és Gáspár mezőtelegd.* Azért nem kell bocsánatot kérnetek, hogy nagyapónak szólítottok, az ellenkezője esnék rosszul. A pótlórejtvényetek sorra kerül, a kockarejtvényeket aligha tudnák megjelteni olvasótársaitok. — *Kovács Béla Kolozsvár.* Remélem, mire ezt az üzenetet olvasod, jobban vagy te is és anyukád is. Azt írod, hogy megegyeztetted olvasd az összes Cimborát és anyukád is nagyon szereli hallgatni. Ez nagy öröm nekem, mert ha az anyák is szívesen olvassák, ez azt jelenti, hogy nem végzek felesleges munkát. — *Guttman József Mezőtelegd.* Már válaszoltam neked, de türelemmel kell várni a válaszokra, míg sorra kerülnek. Rejtvényeid közül a második sorra kerül. — *Pollátsék Aranka, József és Andor Marosvásárhely.* Igazatok van, ha nem bíztok túlságosan a posta gyorsaságában és már február végén boldog husvétli ünnepeket kívántok nagyapónak. Leveleteket továbbítottam a kiadóbácsinak s ha az előfizetések beérkeztek, megküldi nektek az Öcsike könyvét. E pillanatban nem tudom, kész-e a bekötési tábla, erről majd külön értesít a Cimborá olvasóit az újságban a kiadóbácsi — *Marion Lilly Kolozsvár.* Bizony rég nem írtál, már-már azt hittem, hogy elfeledted nagyapót. A babádat, amelyre versben hirdetted pályázatod, nyerte meg valahol — *Csiszár Erzsébet Kolozsvár.* Sokat kell írnod a műhelyben s csak este van egy kis idő, hogy írjal nagyapónak. Ha sokat kell írnod, nem is lehet a legrosszabb az írásod, de ez nem baj, a fő, hogy gondosan és értelmesen írsz. Nem emlékszem, írtad-e első leveledben, hogy milyen műhelyben dolgozol, ezt írd meg nekem legközelebb. Annak örvendek, hogy nemcsak az Öcsike tetszik neked, hanem a Tamás érdeklődése is. Ebből látom, hogy komoly leány vagy. — *Lévay Klára Temesvár.* Hamis kislány vagy te, Klárka. Küldesz egy rejtvényt, amely szerint volt egyszer egy embernek egy tyúka, egy rakája és egy kosár kukoricája. Ezekkel átment egy keskeny pallón. Kérdés, hogyan vitte át, hogy sem a tyúk nem tette meg a kukoricát, sem a róka a tyúkot? Végül pedig azt kérded: a megfejtés, ugy-e, tudja, nagyapó? Dehogyan tudom, Klárka. Hát csak írd meg a megfejtést, már csak azért is, hogy oly szép az írásod, hogy nem győztem benneteket gyönyörködtetni. *Meskó Loránt Résmárk.* Eddig a kamaratársad írta a rejtvénymegfejtéseket, de most már te magad írod. Hát csak írd ezután is te magad, mert ezzel gyakorod magadat nemcsak a szép, de a helyes magyar írásban is. — *Klégel Róbert Temesvár.* Oly sok mindent küldesz egy levélben, hogy szinte lehetetlen válaszolni minden dolgodra. Eléged meg azzal, hogy nagy része a küldött dolgoknak sorra kerül. A Cimborá terjesztésében kifejtett buzgókodásodért a kiadóbácsitól megkapod a jutalmat. — *Györgyevits Dániel Temesvár.* A létrarejtvényed sorra kerül, a névrejtvényed, amelynek Mária Terézia a megfejtése, nem kerül sorra. — *Müller Terka és Ferkó Tavarniky.* A számréjtvényetek sorra kerül. Írjátok meg Tavarniky magyar nevét.

A Cimborá előfizetési ára:

Romániában

negyedévre	— — —	65 leu
félévre	— — —	130 leu
egész évre	— — —	260 leu

Csehországban

negyedévre	— — —	15 ck.
félévre	— — —	30 ck.
egész évre	— — —	60 ck.

Magyarországon

negyedévre	— — —	6000 korona
félévre	— — —	12000 korona
egész évre	— — —	24000 korona

Ausztriában

negyedévre	— — —	28000 osztr. korona
félévre	— — —	56000 osztr. korona
egész évre	— — —	112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre	— — —	40 dinár
félévre	— — —	80 dinár
egész évre	— — —	160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában postautalványon a Cimborá kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimborá kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzügyintézeteknél:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmece: Bodroghközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.

Nové-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.

Nové-Zámky: Ersekújvári Népbank r.-t.

Presov: Eperjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimborá kiadóhivatalának a Magyar-román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimborá egyedárúsítója és főbizománya.

SCHICHT «SZARVAS» VÉDJEGYŐ SZAPPAN

A MELY JELEKOR ÉS JÖVŐ LEGJÓBB SZAPPANA

Lloyd 2265.

KAPROL

1900

HOTEL

Hotel Kaprol
Cluj Napoca
No. 100

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ELIDA KAPROL

Blank rectangular area with faint horizontal lines, possibly a stamp or a placeholder for text.

Faint text block at the bottom left, possibly a date or a reference number.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KAPROL

Jóízű, — csoko-
ládéból van,
Kapható minden
gyógyszertárban

SIR A GYERMEKE?

Miért nem
HASZNÁL

HÖFER

gyermek-
hintőport és

HÖFER

gyermekkrémét?
Lloyd 2331

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kacsok sarkot viseli!

A magyar család teljes olvasmányosságát kielégítik: a

PÁSZTORTÚZ

félhavi szepirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

félhavi politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a családfő a fent felsorolt 4 lapot együttesen megrendeli, ilyen módon természetesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztortűz évi 350 lei helyett 300 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Ujság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimbora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitűnő magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltés miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a „Haladás” Lap- és Könyvkiadó B-t.
Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 14.
Forduljon hozzá mutatószámokért.

A Cimbora új előfizetőihez!

Rendeljétek meg a Cimbora

1923. évi

példányait diszes kötésben.

Első kötet 1923. január—június.
Második kötet 1923. július—december.

Egy-egy kötet ára 150.- leu.
A két kötet ára 250.- leu.

ELIDA krém
a bőr ápolásához.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ

„ZADABAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATHAR

A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.

A SZÍNES OMLAPOKAT ÓSBVÁR REZBŐ RAJZOLTA

BERSON

**GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP**
a legjobb anyagból
MINŐSégi MARKA